Doctorița numită de procurori „Doamna cu coasa” are 33 de ani, iar colega ei de la Sf. Pantelimon, arestată și ea, are 37 de ani

 Cimpoi Adrian   Ultima actualizare 09/08/2024   0   1.723   2 minute de citit

Cele două doctorițe ATI despre care procurorii susțin că s-au comportat ”inuman” cu pacienții, provocându-i unuia dintre ei moartea, nu sunt parte a ”vechiului” sistem medical. Una, chiar cea numită de Parchet ”Doamna cu coasa”, este născută în 1991, iar cealaltă în 1987.

În cercetarea cazului de la Spitalul Sf. Pantelimon, procurorii au discutat cu familia bărbatului de 54 de ani despre care Parchetul susține că a fost omorât prin administrarea bruscă a unei doze mici de noradrenalină. Experiza INML apare și ea în referatul înaintat de Parchet instanței.

”Victima, dar și familia acestuia, au lăsat lucru cel mai de preț, valoarea socială supremă, viața lui MM în vârstă de 54 de ani, în mâna inculpatelor în speranța că acestea îl vor salva, însă MM și PM au decis, arbitrar, că nu este cazul ca acesta să mai fie ținut în viață întrucât ocupa un pat din Secția ATI”, susțin procurorii în referat.

Parchetul: Medicii i-au pus și pe asistenți „să participe la suprimarea vieții unei persoane”

Parchetul citează în referat mai mulți asistenți medicali, femei și bărbați, care susțin că li s-a cerut să falsifice datele din fișele medicale. Mai exact, să treacă o valoare a noradrenalinei mult mai mare decât cea administrată în mod real. Drept confirmare a mărturiilor asistenților, procurorii au adus ”log”-urile scoase din memoria internă a injectomatelor. Ele au arătat că s-a coborât brusc cantitatea de substanță către pacientul de 54 de ani care a murit.

”În acest caz, spre deosebire de alte cazuri de omor, trebuie să avem în vedere faptul că inculpatele nu au acționat pe fondul unei stări emoționale, ci au acționat „cu sânge rece”, fără vreo urmă de regret sau de căință și în plus, au pus și alte persoane, în special asistenții medicali, în situația dezumanizantă de a participa la suprimarea vieții unei persoane”, susțin procurorii.

Cum a murit

Unii dintre asistenți ”s-au făcut” doar că respectă indicațiile medicilor. Și au pus noradrenalină de la ei. Bărbatul de 54 de ani a fost, astfel salvat o dată.

”Eforturile asistenților medicali de a menține în viață pacienții dovedesc dincolo de orice dubiu rezonabil periculozitatea deosebită a unor medici care au considerat că sunt îndreptățiți să decidă când este timpul ca o persoană să fie „de lăsat” să moară”.

A doua oară însă, pacientul nu a mai putut fi salvat.

#crime #doamna cu coasa #omor calificat #sfantul pantelimon

Cimpoi Adrian

Cimpoi Adrian este absolvent al Universității din București. După o perioadă în care a fost redactor și reporter pentru un post de televiziune, a decis să-și continuie drumul în presa scrisă.

Comentează!

Știrile 60m.RO

Mărturia unei foste paciente a Spitalului Sf. Pantelimon

Cimpoi Adrian Ultima actualizare 09/08/2024 0 1.685 3 minute de citit

Claudia Postelnicescu de la Human Rights, care a fost pacientă a Spitalului Sf. Pantelimon, a relatat pe pagina sa de Facebook ce i s-a întâmplat când a ajuns pe masa de operaţie. Un şoc, spune ea.

Redăm postarea

„Cazul Spitalului Sf. Pantelimon: am avut acum mai puţin de 2 ani o intervenţie chirurgicală acolo, care a necesitat anestezie generală. Trec peste modul brutal în care eşti abandonat, ca pacient, pe câte o masă, dezbrăcat, cu ”halatul” steril dat de spital, până catadicseşte cineva să-ţi spună – dacă întrebi, că altfel nu se obosesc – ce urmează, când şi cât mai durează, direct la şocul pe care l-am avut pe masa de operaţie. Până să vină medicul curant, vine anestezistul, în cazul de faţă o doctoriţă anestezist, al cărei nume l-am uitat. Ia fişa pacientului (a mea) în mână şi, peste capul meu începe să vorbească cu o asistenţă despre soluţiile cu care a spălat pe jos, de ce aia şi aialaltă, cum, adică de ce nu a

făcut altminteri etc., pe scurt noaptea minţii. Eu, şocată, cu dureri – puteam fi un pacient pe moarte – o întreb dacă poate să revină la mine, că totuşi sunt pacient pe masă şi să rezolve problemele ce ţin de spital după. A început să ridice tonul, să mă pună la punct, că nu îi spun eu ei ce să facă, cum să facă, cine mă cred, cine sunt, cum îmi permit. Cum eu întotdeauna am fost asertivă, din faşă, de când m-am născut, am întors-o pe ea, cum îşi permite să discute nonsensuri, pe ton răstit, peste capul (la propriu) unui pacient în dureri, care urmează să intre într-o operaţie, din care poate nu mai scapă. Cum de nu se gândeşte că NU VREAU ca, potenţial (orice anestezie are riscuri) ultima conversaţie pe care o aud în viaţa mea să fie despre clor şi biocide de spital şi că pur şi simplu nu mă interesează explicaţiile ei, vreau să se concentreze asupra mea. Ea escaladează, vine doctorul. Întreb cum o cheamă pe doctoriţă şi cum îşi permite să vorbească astfel cu un pacient, întreb dacă aşa procedează mereu, ce se întâmplă, de ce e tolerat un astfel de comportament bizar şi INUMAN. Toate astea se întâmplă cu mine stând imobilizată (legată de pat), dezbrăcată, complet la discreţia doctorului anestezist şi al medicului care opera. Anestezista începe să mitralieze întrebări despre mine, deşi avea fişa pacientului în mână. Îi spun că mai bine citea fişa pacientului decât să se certe cu asistenta pe produse de curăţat. În final mă ameninţă că nu-mi face anestezia, o calmează doctorul.

La final, când ies din operaţie, vin la mine 2 alte asistente şi medicul să mă felicite pentru CURAJ, că aia aşa e tot timpul şi nimeni nu are curaj să-i zică nimic şi că ce am făcut eu pe masa de operaţie se discută în acest moment în tot spitalul, n-au mai întâlnit pe cineva aşa. Am plecat din spital cu sângele şiroind, căutând vestiarul de unde trebuia să-mi ridic hainele personale, pentru că spitalul nu are alte proceduri pentru intervenţii punctuale, care nu necesită rămânerea în spital, trebuie să te descurci. Şi trebuie să suporţi istericale, tratament dezumaninzant şi SĂ FII MULŢUMIT, să apreciezi, să zici mersi, să dai plicul, eventual. Să taci, să înduri, să apreciezi. Pun pariu acum că scandalul şi dosarul penal în curs o are ca protagonistă pe această anestezistă. M-a frapat cinismul ei absolut şi nivelul de stridenţă al dezumanizării în care se scălda.

dezumanizării în care se scaldă.

Și acum – că nu voiam să comentez, la câte văd și aud sunt sătulă – citesc că dr. Gabriel Diaconu, consilier onorific al ministrului sănătății, scrie că e NORMAL să eliberezi paturi de la terapie intensivă, condamnând TU, DOCTORUL, cu complexul lui Dumnezeu, pacienţii ”inutili”, care nu mai merită să trăiască, să îi poţi salva pe alţii, care merită. Nu intră în conceptul lui și al altora ca el, ideea de SACRALITATE a corpului uman și a vieţii, a faptului că nu ţine de tine, un om mărunt, să decizi cine va trăi și cine va muri, pe baza OPINIILOR TALE, meschine și ele, că există niște drepturi ale fiinţei umane pe care le încalci grosolan și că nu ai căderea să o faci, dimpotrivă, ar trebui să fii acolo să îi aperi pe neajutoraţii care ajung într-un stadiu critic, și să lași familia lor să decidă sau viaţa însăși, nu tu. Nonșalanţa cu care vorbea despre situaţia din pandemie, în care ei, MEDICII, au decis complet aleator și arbitrar cine trăiește și cine e salvat, te cutremură. E o nonșalanţă a dezumanizatului, a neantului, a reducerii sacralităţii vieţii la un nimic. O megalomanie interioară extremă, care indică obișnuinţa de a dispreţui viaţa pacienţilor.

Oameni buni, aveţi drepturi, ca pacienţi, ca fiinţe umane, ca cetăţeni. Cereţi-le. Mai ales de la monștri cuprinși de magnifienţa zeului atotputernic care decide cine va fi sacrificat. Absolut abject, cutremurător și dezamăgitor. Dacă astfel de oameni oferă consultanţă miniștrilor, ce așteptări să mai avem de o la o anestezistă dementă?! Niciuna. Iar ministrul astfel „consiliat” nu vede absolut niciun motiv sa demisioneze. Măcar da l afara pe cinic, nene, măcar atât!”.

